

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SISKU

BROJ: KT-89/94
Sisak, 29. listopada 2010.
IP/MR

DOCUMENTA
D
14.01.2011 | 11-2011
PRIMLJENO BROJ
PRILOGA

Županijski sud u Sisku
Priloga
Dno 2. 11. 2010

ŽUPANIJSKOM SUDU

U SISKU

Temeljem članka 42. stavka 2. točke 3. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU
protiv:

I okrivljenog BRANKA DMITROVIĆA, [REDACTED]

II okrivljenog SLOBODANA BOROJEVIĆA, [REDACTED]

III okrivljenog MILINKA JANJETOVIĆ, zvan "Janjeta", [REDACTED]

IV okrivljenog MOMČILA KOVAČEVIĆA, [REDACTED]

V okrivljenog STEVE RADUNOVIĆA, zvanog "Radun", [REDACTED]

protiv predmetnog su 1992., 1993. i 1994. godine podnesene tri kaznene prijave zbog počinjenih kaznenih djela "oružana pobuna" i "ratni zločin protiv civilnog pučanstva", za predmetnim je raspisana potraga i međunarodna potraga zbog počinjenog kaznenog djela "ratni zločin protiv civilnog pučanstva",

VI okrivljenog VELJKA RADUNOVIĆA, zvanog "Rađun", [REDACTED]

[REDACTED] protiv predmetnog su 1992. i 1994. godine podnesene dvije kaznene prijave zbog počinjenih kaznenih djela "oružana pobuna" i "ratni zločin protiv civilnog pučanstva", za predmetnim su raspisane potraga i međunarodna potraga zbog počinjenih kaznenih djela "ratni zločin protiv civilnog pučanstva",

VII okrivljene KATICE PEKIĆ, zvane "Kaća", [REDACTED]

VIII okrivljenog MARINA KRIVOŠIĆA, zvanog "Prvalo", [REDACTED]

[REDACTED] nalazi se u pritvoru Zatvora Zupanijskog suda u Sisku,

IX okrivljenog STEVANA DODOŠA, [REDACTED]

da su:

u razdoblju od 18. do 21. listopada 1991. godine u cilju etničkog čišćenja od preostalog hrvatskog pučanstva, tada okupiranog područja Hrvatske Dubice, Cerovljana i Baćina, I okrivljeni Branko Dmitrović kao predsjednik Ratnog predsjedništva Općine Hrvatska Kostajnica i komandant Općinskog štaba teritorijalne obrane, II okrivljeni Slobodan Borojević kao komandant III odreda teritorijalne obrane Hrvatska Kostajnica, III okrivljeni Milinko Janjetović zvani "Janjeta" kao komandir III čete III odreda teritorijalne obrane Hrvatska Kostajnica i VI okrivljeni Veljko Radunović, kao vođa samozvane "Veljine milicije", zajedno sa sada pokojnim Stevom Borojevićem zvani "Gadafi" protivno 3. stavku 1. toč. a i c, 16., 27., 32. i 53. Konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., te protivno odredbama članka 11. stavka 1., članka 51. stavka 1., 2., 3., 4. i 5., članka 52. stavka 1., članka 53., članka 86. i članka 87. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) od 08. lipnja 1977, isplanirali i zapovjedili ubijanje preostalog hrvatskog pučanstva, temeljem koje zapovjedi su njima podređeni pripadnici vojnih i policijskih postrojbi tzv. "SAO Krajine" i to IV okrivljeni Momčilo Kovačević zvani "Miloica", V okrivljeni Stevo Radunović, VII

okrivljena Katica Pekić zvana "Kaća", VIII okrivljeni Marin Krivošić zvan "Prvalo" i IX okrivljeni Stevan Dodoš na temelju sačinjenog popisa dana 19. i 20. listopada 1991. godine u Vatrogasni dom u Cerovljanima i Hrvatskoj Dubici pod izgovorom da idu na sastanak i razmjenu priveli i zatočili najmanje sedamdeset civilnih osoba hrvatske nacionalnosti, od kojeg broja je zahvaljujući intervencijama rodbine i prijatelja među Srbima, tog istog dana pušteno na slobodu deset osoba, a nakon čega su preostale civile dana 21. listopada 1991. godine autobusom uz oružanu pratnju odvezli na lokaciju zvanu "Skelište", koja se nalazi kod sela Bačin između ceste i rijeke Une, gdje su pripadnici policijskih postrojbi "Milicije SAO Krajine" pod rukovodstvom sada pokojnog zapovjednika Milicije Steve Borojevića zvanog "Gadafi" pobili automatskim vatrenim oružjem najmanje pedeset i šest civilnih osoba od kojih je bilo trideset i sedam osoba iz Hrvatske Dubice i to: Antun Švračić, Marija Švračić, Josip Antolović, Marija Batinović, Nikola Lončarić, Soka Pezo, Mijo Čović, Ana Ferić, Stjepan Sabljar, Terezija Kramarić, Filip Jukić, Antun Djukić, Marija Djukić, Ana Dikulić, Mijo Krnić, Antun Mucavac, Katarina Vladić, Marija Milašinović, Marija Jukić, Marija Šestić, Antun Krivaić, Ana Tepić, Veronika Jukić, Soka Volarević, Kata Lončar, Marija Antolović, Katarina Alavančić, Kata Ferić, Juraj Ferić, Terezija Alavančić, Barbara Kropf, Ana Piktija, Pavao Kropf, Ruža Dikulić, Veronika Stanković, Ivan Kulišić, Sofija Dikulić, pet osoba iz Cerovljana i to: Ana Blinja, Andrija Likić, Ana Lončar, Josip Blinja, Kata Blinja te Mara Čorić iz Predora i trinaest osoba za sada još neidentificiranih čija su tijela ekshumirana 1997. godine,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, I okrivljeni do III okrivljeni, naredili da se civilno stanovništvo protuzakonito zatvara i ubija, a IV okrivljeni do IX okrivljeni protuzakonito zatvarali u ubijali civilno stanovništvo,

pa, da su time I do IX okrivljeni počinili kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva– označeno i kažnjivo po članku 120. stavku 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

STOGA PREDLAŽEM:

1/ da se pred Vijećem Županijskog suda u Sisku održi glavna rasprava,

2/ da se na glavnu raspravu pozovu I okrivljeni Branko Dmitrović, II okrivljeni Slobodan Borojević, III okrivljeni Milinko Janjetović, IV okrivljeni Momčilo Kovačević, V okrivljeni Stevo Radunović, VI okrivljeni Veljko Radunović, VII okrivljena Katica Pekić, VIII okrivljeni Marin Krivošić, IX okrivljeni Stevan Dodoš, te svjedoci Slavko Kučuk (list 72, 384, 591, 703,940), Đorđe Uzelac (list 212), Miroslav Sokolović (list 587), Mile Popović (list 596), Milka Porkulabić Krivić (list 900 i 1040), Stevo Subotić (list 603), Mitar Tepić (list 606), Josip Josipović (list 613), Momčilo Stančević (list 617), Veljko Konjević (list 619), Slobodanka Lalić (list 628), Kata Lončar (list 633), Josip Lončar (list 635), Njedeljko Bakić (list 637), Milan Krnjajić (list 644), Anka Kesić (list 688), Josip Bogić (list 690), Nikola Šabalj (list 692), Stojan Bekić (list 707), Ilija Tadić (list 1038), Osmo Redžić (list 1042), Ljubica Rodić (list 1071), Stevo Kovačević (list 1085), Milenko Derikuća (list 1221), Edhem Turkanović (list 1302), Slobodan Kljajić (list 746) i Nikola Kovačević (list 1234),

3/ izvrši uvid u popis ekshumiranih osoba iz masovne grobnice u Baćinu (list 95), uviđajne radnje ekshumacija na lokaciji Hrvatska Dubica – "Skelište" (list 96 do 134), naređenje Komandanta Branka Dmitrovića STR. POV. Br. 13/140 od 08.10.1991. godine (list 135 do 282), zapisnike sastavljene u Zavodu za sudsku medicinu povodom identifikacije posmrtnih ostataka sa lokacije – Baćin – Skela od 02.04.1997. godine, izvatke iz matice umrlih za Rajka Stančević, Danicu Krizmanić, Tomislava Kozarčanin, Julijom Majstorović, Mariju Mucavac, fotodokumentaciju te video DVD i CD zapise,

4/ odredi pritvor nad I okrivljenim Brankom Dmitrovićem, II okrivljenim Slobodanom Borojevićem, III okrivljenim Milinkom Janjetovićem, IV okrivljenim Momčilom Kovačevićem, V okrivljenim Stevom Radunovićem, VI okrivljenim Veljkom Radunovićem, VII okrivljenom Katicom Pekić, VIII okrivljenim Marinom Krivošićem, IX okrivljenim Stevanom Dodošem do okončanja glavne rasprave, temeljem čl. 102. st. 1. t. 1. i 4. ZKP-a i to iz razloga što su okrivljeni nedostupni, a u pitanju je i kazneno djelo za koje postoji mogućnost izricanja kazne zatvora u trajanju od osam ili više godina, a isto je po načinu i okolnostima posebno teško.

Obrazloženje

Djelatnici Policijske uprave sisačko-moslavačke Odjela kriminalističke policije Sisak podnijeli su kaznenu prijavu i prikupljene potrebite obavijesti protiv svih do sada navedenih okrivljenih, kao i materijalne dokaze, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske počinjenog na štetu mještana Cerovljana i Hrvatske Dubice.

Kako je iz tako podnesene kaznene prijave i prikupljenih potrebitih obavijesti proizlazila osnovana sumnja da su okrivljeni postupili na način činjenično i pravno opisan u dispozitivu ove optužnice protiv njih je prethodno stavljen istražni zahtjev za provođenje istrage.

Istražni sudac usvojivši istražni zahtjev za provođenje istrage svojim rješenjem o otvaranju istrage, u istrazi je ispitao putem međunarodne pravne pomoći zamolbenim putem I okrivljenog Branka Dmitrovića, II okrivljenog Slobodana Borojevića, IV okrivljenog Momčila Kovačevića, VII okrivljenu Katicu Pekić, VIII okrivljenog Marina Krivošića i IX okrivljenog Stevana Dodoša, a ispitao je i sve svjedoke navedene pod točkom 2 u prijedlozima ove optužnice, a isto tako pribavio je i materijalnu dokumentaciju navedenu pod točkom 3 u prijedlogu ove optužnice.

I okrivljeni Branko Dmitrović ispitao putem međunarodne pravne pomoći pred Vijećem za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu izjavio je da je bio predsjednik Ratnog predsjedništva Općine Hrvatska Kostajnica kojeg je činilo sedam ljudi, a na čelu Ratnog predsjedništva došao je u srpnju 1991. godine. Dana 06. kolovoza 1991. godine postavljen je za komandanta Teritorijalne obrane i na toj dužnosti je bio do listopada 1991. godine. O ubojstvu civila u Baćinu čuo je tek 1997. godine te o zatvaranju civila u Dom u Hrvatskoj Dubici, kao i njihovom ubijanju ne zna ništa. To ne zna zbog toga jer kada je počeo rat Hrvatska Dubica se odvojila od Hrvatske Kostajnice. Imena i prezimena oštećenih koji su ubijeni u Baćinu ne zna niti poznaje te ljude. Inače, zna gdje se nalazi mjesto Baćin ali za

Skelište ne zna. Ne poznaje niti jednog od ostale desetorice okrivljenih. Kada se sve ovo događalo on je bio na području Hrvatske Kostajnice. O popisu Hrvata koji su se sakupljali u Dom ne zna ništa niti je u sačinjenju popisa sudjelovao. Navodi da policija nije bila pod njegovom vlašću već je ona bila pod ingerencijom policije Krajine. Poznato mu je da je Stevan Borojević prije rata vozio cisternu u Slavijatransu, formirao je svoju grupu istomišljenika te je imao svoju jedinicu koja je bila pod komandom policije. Što se tiče Hrvatske Dubice imao je mali utjecaj, a najveći utjecaj je imao Mile Mišljenović, sada pokojni. Inače uloga Ratnog predsjedništva, na čijem je on bio čelu, je bila da obnaša poslove koje bi inače vršila skupština. Vojskom i grupacijama komandiralo se iz Knina. U to vrijeme u sastavu JNA bila je i Teritorijalna obrana, pa s obzirom na to on nije donosio nikakve sudbonosne odluke, a naročito ne odluke da bi se sakupljali Hrvati iz Cerovljana i Hrvatske Dubice u Vatrogasni dom i da bi potom bili ubijeni u Baćinu.

II okrivljeni Slobodan Borojević ispitan putem međunarodne pravne pomoći pred javnim tužiocem Okružnog tužilaštva Banja Luka, Podružnica Prijedor izjavio je da je bio u inkriminiranom vremenu komandant III odreda X partizanske divizije I banjalučkog korpusa i bio je u sastavu JNA, sva naređenja su dolazila iz vojnog vrha JNA, bio je na platnom spisku JNA te je sva sredstva zaduživao od vojnih organa JNA. Ostale okrivljene djelomično poznaje. Za III okrivljenog Milinka Janjetovića ne zna da li je bio komandant III čete u njegovom odredu. Njegov odred je bio na obali rijeke Save držao teritorij od Uštice do Crkvenog Boka, a komanda je bila u Živaji. Njegova jedinica nikada nije učestvovala u vojnim akcijama u selima Cerovljani i Baćin. Nije surađivao sa predstavnicima civilne vlasti niti sa policijom SAO Krajine. Kao komandant III odreda nije planirao niti zapovijedao ubijanje ljudi hrvatske nacionalnosti a u suradnji sa civilnom vlašću i predstavnicima policije. Za navedeni događaj čuo je kao i svaki drugi građanin, nema nikakvog direktnog ili indirektnog učešća niti odgovornosti po osnovu komande jer pripadnici III odreda čiji je on bio komandant nisu učestvovali u ubojstvima ovih ljudi. Isto tako nije sudjelovao u sačinjavanju popisa ljudi koji su bili dovedeni u Dom u Hrvatskoj Dubici, a niti je naredio njihovo ubojstvo, tvrdi da on nije počinio nikakvo kazneno djelo bilo na način da bi učestvovao u dogovoru sa bilo kim za izvršenje ovog kaznenog djela.

IV okrivljeni Momčilo Kovačević ispitan putem međunarodne pravne pomoći pred javnim tužiocem Okružnog tužilaštva Banja Luka, Podružnica Prijedor izjavio je da djelo koje mu se stavlja na teret nije počinio jer je u to vrijeme bio u Srbiji. Do sada je traženo njegovo izručenje ali država Bosna i Hercegovina to nije dozvolila. Prvi puta je vojno angažiran 12.10.1991., bio je pripadnik 26. brigade SAO Krajine, komandant mu je bio Branko Dmitrović, a njegov zamjenik Stevo Radunović. Brigada je bila podređena bataljonu, a komandant bataljona bio je Slobodan Borojević. Poznao je i Stevana Borojevića on je bio pripadnik specijalne jedinice i njemu je komandant bio Milan Martić. On je poginuo. U brigadi je bio pisar, ispisivao je propusnice, plakate sa sadržajem "zabranjena pljačka, paljenje i slično". Ulogu pisara obavljao je do 15.10.1991. godine kada je napustio Hrvatsku. U Srbiji se zadržao desetak dana što znači da uopće nije bio u Hrvatskoj u periodu od 18. do 21.10.1991. godine. Kad se vratio iz Srbije nije znao niti čuo što se dogodilo. Ni jedno naređenje nije dobio od Slobodana Borojevića i Branka Dmitrovića nego je naređenje dobio od Steve Radunovića koji ga je poslao na stražu. Poznaje Veljka Radunovića, Katicu Pekić, Nikolu Kovačevića, Marina Krivošića, Jovu i Mladena Pucar i Stevana Dodoša, oni su pripadali bataljonu na čijem je čelu bio komandant Stevo Radunović. Svi su oni bili vojnici u tom bataljonu. Djelo koje mu se stavlja na teret nije počinio.

VII okrivljena Katica Pekić ispitana putem međunarodne pravne pomoći pred javnim tužiocem Okružnog tužilaštva Banja Luka, Podružnica Prijedor izjavila je da sa događajima iz 1991. godine koji su se dogodili u Hrvatskoj Dubici nema nikakve veze. U to vrijeme radila je kao kuhar, stoga nije donosila niti mogla donositi bilo kakve odluke. Saznala je da se u Vatrogasnom domu nalaze osobe hrvatske nacionalnosti, raspitivala se o njima te je saznala da idu na razmjenu. Čula je da ti ljudi nisu pili vode dva dana pa im je odnijela vodu i hranu. Nije mogla čak niti pretpostaviti što će se tim ljudima dogoditi, te je mislila da oni idu na razmjenu. Ostale okrivljene ne pozna niti zna što su oni učinili.

VIII okrivljeni Marin Krivošić ispitana pred istražnim sucem Županijskog suda u Sisku u istrazi je izjavio da u cijelosti poriče počinjenje kaznenog djela jer isto nije počinio. Dana 16. listopada 1991. godine u popodnevnim satima obaviješten je da mu je poginuo šogor – ženin brat Zoran u šumi kod sela Predore, te da je sa njime poginuo i Radimir Burazor. Bio je vezan sa šogorom Zoranom, pa je otišao u Bosansku Dubicu sa vozilom i vojnim kamionom te se tu zadržao više dana. Dana 18. listopada 1991. godine bila je sahrana šogora pa se nakon te sahrane u Bosanskoj Dubici zadržao pet do šest dana. Ne zna kad se vratio u Hrvatsku Dubicu, ali bilo je to negdje oko 23. listopada 1991. godine, te ljudi koji su bili odvedeni u Dom tu više nije bilo. Tvrdi, da su svi ti ljudi poubijani 16. listopada 1991. godine kada je poginuo njegov šogor Zoran. Neke ljude je vidio upravo toga dana kod svojih kuća. U to vrijeme bio je običan vojnik. Zapovjednikom kompletne čete u Hrvatskoj Dubici bio je III okrivljeni Milinko Janjetović, a njemu su govorili da je on pripadnik milicije SAO Krajine pod zapovjedništvom Steve Borojevića za kojeg zna da je poginuo krajem 1991. godine. Dmitrović Branko bio je predsjednik općine Hrvatska Kostajnica, ne zna kakvu je funkciju obavljao, III okrivljeni Milinko Janjetović bio je zapovjednik čete prije je radio u nekoj tekstilnoj tvornici. Kada ga se pita za Bracu Vraneševića navodi da ga ne poznaje. IV okrivljenog Momčila Kovačevića je poznavao i isti je bio šofer prije rata, a u ratu običan vojnik. V okrivljeni Stevo Radunović i VI okrivljeni Veljko Radunović bili su obični vojnici, a prije rata su se obadvojica bavili preprodajom stoke. Isto tako, poznavao je i VII okrivljenu Katicu Pekić i zna da je bila na straži i to u civilnom odijelu. Nikada nije imala vojnu uniformu. Ne zna za nikakvu Rađunovu policiju već samo zna za Dubičku četvu na čijem je čelu bio III okrivljeni Milinko Janjetović zv. "Janjeta". Bio je član policije SAO Krajine te nije bio pripadnik Rašunove policije za koju nije niti čuo. Ne zna tko je donosio glavne odluke i zapovijedao Hrvatskom Dubicom. Nije čuo za nikakav popis po kojem su ljudi iz Hrvatske Dubice i Cerovljana dovedeni u Dom. Ne zna tko je te ljude odvodio iz njihovih kuća u Dom niti tko ih je čuvao u Domu. Isto tako nije čuo tko je mještane Cerovljana dovezio u Vatrogasni dom autobusom. Nema saznanja tko je ljude kasnije pobio. Poznaje Slavka Kučuka, a da li je isti bio zatočen u Domu ne zna. On je inače čuvao stražu na mostu Hrvatska Dubica – Bosanska Dubica nije zaustavio Slavka Kučuka prilikom prelaska, isto tako ne pozna žensku osobu po imenu Vuka, poznavao je bračni par Jelu i Jozu Bogić jer su isti živjeli u Dubičkim Brdima no oni su umrli i to prije rata. Za ubojstvo mještana Cerovljana i Hrvatske Dubice koji su bili odvedeni u Dom čuo je tek 1997. godine. Ne pozna Milku Pokulabić Krivić, ali poznaje Miroslava Sokolovića. Poznaje i Milu Popovića, dok Josipa Josipovića ne poznaje. Isto tako da bi neki ljudi bili dovedeni u Zadrugu i u dvorištu ubijeni. Ne poznaje niti Ljubicu Rodić. Za pogibiju ljudi za koje se pričalo da idu u razmjenu čuo je od svog strica Jovice Jerinića. Za Slobodana Borojevića nikada nije čuo. Nije vršio nikakvu represiju prema hrvatskom pučanstvu, a nekima je čak i pomagao i bio dobar s njima.

IX okrivljeni Stevan Dodoš ispitan putem međunarodne pravne pomoći pred Tužiteljstvom Bosne i Hercegovine izjavio je da razumije za što ga se tereti ali on s tim kaznenim djelom nema nikakve veze, nije ubijao niti je vozio ljude, a niti je zatvarao osobe za koje se tereti. Neke od okrivljenih poznaje, tako poznaje Milinka Janjetovića, te ponavlja da on nema nikakve veze s događajima koji mu se stavljaju na teret. Dodao je da mu je jako žao što su ti ljudi nastradali ali tko je to učinio.

III okrivljeni Milinko Janjetović, V okrivljeni Stevo Radunović, VI okrivljeni Veljko Radunović u tijeku istrage nisu ispitani niti su dali svoje obrane – nedostupni su i nalaze se u bijegu.

Svjedok Slavko Kučuk izjavio je da je živio u Hrvatskoj Dubici, do 13. rujna 1991. godine, tada je napustio Hrvatsku Dubicu sa familijom koja je otišla u Švicarsku, a on se nakon toga vratio dana 01. listopada 1991. godine i tu bio sve do 20. listopada 1991. godine. Dana 20. listopada 1991. godine bila je nedjelja, padala je kiša, otišao je po mlijeko kod Ruže Dikulić i u njezinu kuću je odjednom utrčala njezina kći te rekla da mu je ispred kuće stao vojni kamion, odmah je pošao prema svojoj kući, i vidio vojnički kamion sa ceradom na kojem je pisalo "Milicija SAO Krajine", iz kamiona je izašao jedan mladić i rekao mu da mora ići na sastanak u Vatrogasni dom i to odmah, radi čega je ušao sa stražnje strane u kamion, a u kamionu su već bile tri njemu nepoznate ženske osobe, a potom je u kamion ušla i njegova susjeda Ruža Dikulić i njena kći, zatim još dvoje ljudi, a do Vatrogasnog doma u kamionu je bilo ukupno dvadesettroje ljudi., isto tako u kamion su ušli Pavle i Bara Kropf. Došavši u Vatrogasni dom nitko ih za ništa nije pitao, no svaka dva sata se mijenjala straža i on je u Domu bio sve do noći. U Domu je vršena prozivka prema popisu i bilo je prema tom popisu prozvano pedesettroje ljudi, a toliko je bilo prozvano prema njegovom zapažanju. Čim su ušli u Dom zatvorila su se vrata i u Dom je ušla Kaća Pekić, njegova učenica. S njom je bio još i njemu nepoznati muškarac i čim su ušli u Dom Kaća Pekić išla je od čovjeka do čovjeka i svakog pregledavala i pretresala, i upitao ju je što to radi, a ona mu je odgovorila "nastavniče, ja moram svakog pretresti da netko nema oružje". Nakon što su bili pretreseni ona i taj nepoznati izašli su iz Doma, nakon dva sata došla je nova straža. Na straži su bili po dvojica. Izašao je iz Doma i stražaru rekao da mora kući da mu je zima, tada je vidio svijetla automobila. Prema njemu naišlo je vozilo sa upaljenim svjetlima, isto se zaustavilo preko puta Pošte, ugasio svijetla iz auta je izašao čovjek, mahuno rukom i tada mu je stražar rekao da ga ta osoba zove, došao je u blizinu vozila i prepoznao Milinka Janjetovića. Milinko Janjetović mu je rekao što on ima razgovarati sa stražarom, objasnio mu je da mu je hladno, tada ga je pozvao u auto te su krenuli prema Hrvatskoj Kostajnici. Pitao ga je kuda ga vozi, ništa mu nije rekao da bi se okrenuo, prošli su pored Doma i Zadruga, te mu rekao da tako zavarava trag te ga odvezao kući. Uzeo je stvari u kući i odjeću i pješice se uputio prema kući Momčila Radunović. Zvao ga je i on mu je rekao da uđe u kuću. Krenuli su sa automobilom Steve Zaklanca u pravcu Kostajnice, na cesti se pojavio Milorad Šarac, Đorđe Ratković i VIII okrivljeni Marin Krivošić i rekli im da moraju natrag, odveli su ih ravno u Zadrugu, tu ga je primio IV okrivljeni Momčilo Kovačević, a potom je došao njemu nepoznati vojnik pa ga je ispitivao da bi mu na kraju rekli da je on vojni špijun, te da će doći neki major iz Banja Luke koji će ga ispitivati. Nakon toga ipak je prebačenu Bosanku Dubicu. Ponovno ističe da je glavni u Hrvatskoj Dubici bio VI okrivljeni Veljko Radunović zv. "Rađun", IV okrivljeni Momčilo Kovačević, on je bio komandir milicije. U Poljoprivrednoj zadruzi je vidio Josipa Josipovića, Željka Abazu, Antuna Kneževića i Miću Ćorića. Kasnije je čuo da su Abaza i Knežević ubijeni. U komandi je vidio Đorđa Ratkovića, Milorada Šarac i Đuru Jerinića. Dalje

je naveo da dok se je nalazio u Vatrogasnom domu došao je sportski autobus kojim je upravljao neki Pauković iz Cerovljana i dovezao grupu ljudi. Smatra da je glavni za ubojstvo mještana Hrvatske Dubice i Cerovljana bio VI okrivljeni Veljko Radunović i njegov sin V okrivljeni Stevo Radunović. Smatra da su dovođenje ljudi u Dom naređivali upravo oni jer su oni bili glavni u mjestu, a tko je njima naređivao da pobiju te ljude on ne zna. Obadva ova Radunovića imali su takozvanu svoju miliciju i ista se zvala "Veljina milicija" i nju je financirao otac VIII okrivljenog Marina Krivošića – Krivošić Nikola. Od pedesettoje ljudi koji su bili u Vatrogasnom domu deset ih je spašeno, a svi su drugi ubijeni. Osim njega spašena je konobarica Mira, a nju je izveo iz Doma VIII okrivljeni Marin Krivošić, isto tako je izveo i bračni par' Josipa i Vuku Bogić, a spašeni su i Niko Šabalj, Edhem i Gospava Turkanović, neké žene po prezimenu Kesić i Mucavac i još jedna njemu nepoznata ženska osoba. Na kraju je još jednom naveo da nema saznanja tko je poubijao ove ljude, ali odluka o ubojstvu tih ljudi donesena je u Hrvatskoj Dubici i o tome su dobro znali VI okrivljeni Veljko Radunović, V okrivljeni Stevo Radunović, IV okrivljeni Momčilo Kovačević, pa čak misli i da je o tome znao i Đuro Jerinić. Nakon što su ubijeni ovi ljudi u Baćinu, došao je Mile Martić i raspustio "Veljinu miliciju" koju je sačinjavalo tridesetak ljudi.

Svjedok Đorđe Uzelac u istrazi je izjavio da nema direktnih saznanja o ubojstvima na lokaciji "Krečana" u Baćinu, ali je od pokojnog Plavljančića iz Slabinje čuo da je on došao u komandu i rekao "majku vam jebem što ste to uradili, zašto te ljude barem ne pokopate", a to je rekao Velji Radunoviću i njegovom sinu Stevi koji su bili vlast u Hrvatskoj Dubici. Isto tako mu je IV okrivljeni Momčilo Kovačević rekao da je bio komandir milicije u Hrvatskoj Dubici i to "Martićeve milicije", kada je k njemu došlo više osoba i tražilo popis nesrpskog stanovništva sa područja Cerovljana, Baćina i Dubice radi razmjene u Glini i da im je on taj popis dao, no kada im je dao taj popis te su osobe taj spisak spalile. Ljude iz Doma na stratište vozilo je četiri do pet autobusa, a među njima je bio i vozač IX okrivljeni Stevan Dodoš. On je inače u Dubici imao gostionu, pa su često kod njega svraćali Stevo Borojević, Milan Zec i Željko Ostojčić – radili su tulume i bili strah i trepet za sve – oni su poginuli. Lokalnu "Martićevu miliciju" činio je VI okrivljeni Veljko Radunović i njegov sin V okrivljeni Stevo Radunović, III okrivljeni Milinko Janjetović, Milorad Šarac, Đuro Jerinić, Milan Petrović. Svi su oni pripadali Srpskoj radikalnoj stranci. Za VII okrivljenu Katicu Pekić navodi da je bila obučena u vojničku uniformu i pljačkala je tuđu imovinu. Navodi, da je on osobno iz Vatrogasnog doma izveo brata Jule Šabalj Filipa, tada nije bilo nikakvih stražara, kad je izlazio iz Doma naišla je vojska-džip sa pet do šest uniformiranih ljudi te su Filipa vratili u Dom i isti je ubijen u Baćinu. Ove ljude po njemu u Dom je skupljala "Martićeva milicija".

Svjedok Miroslav Sokolović u istrazi je izjavio da je otišao u Bosansku Dubicu u srpnju 1991. godine no na zahtjev VI okrivljenog Veljka Radunovića vratio se u Hrvatsku Dubicu i bio pripadnik tzv. "seoske milicije". Nema neposrednih saznanja o ubojstvima ljudi u Baćinu. O tome je čuo tek 1997. godine dok je bio u Srijemskoj Mitrovici. Naveo je da poznaje sve okrivljene, a Bracu Vraneševića ne pozna kada ga se pita za njega. Također je poznavao i VIII okrivljenog Marina Krivošića zvanog "Prvalo", on se je nalazio više puta na straži na mostu i bio na borbenoj liniji u Višnjici. Nema saznanja da li je prije ovog događaja održan kakav sastanak u Vatrogasnom domu u Dubici jer se u to vrijeme nalazio na položaju u Tancu. VI okrivljeni Veljko Radunović bio je na visokom položaju u tzv. "Miliciji" čak je jednom nasrtao puškom na njega, zapravo bili su glavni VI okrivljeni Veljko Radunović i njegov sin V okrivljeni Stevo Radunović, a poslije njega bio je IV okrivljeni Momčilo Kovačević zv. "Miloica".

Svjedok Mile Popović u istrazi je izjavio da je u listopadu 1991. godine bio u Hrvatskoj Dubici, svakodnevno putovao u Bosansku Dubicu na posao, u listopadu 1991. godine prolazio je ispred Vatrogasnog doma između 11,00 i 12,00 sati, sreo Slavka Kučuka, isti je bio sav izbezumljen, vidio je i dvoje stražara u SNB uniformama – jednog je prepoznao bio je to Nikola Kovačević, a kasnije je čuo da su svi ti ljudi iz Vatrogasnog doma trebali biti razmijenjeni, no umjesto toga oni su ubijeni u Baćinu. Nema saznanja tko je pobio te ljude, ali je čuo da je to učinio Stevo Borojević sa svojom skupinom. Poznaje sve okrivljene. Po njemu ove ljude su ubili Stevo Borojević i njegova grupa, a s njima se družio V okrivljeni Stevo Radunović, Zoran Konjević i Đuro Jerinić i oni su pripadali toj Borojevićevoj skupini koja je počinila ovaj masakr. Nakon što je učinjen ovaj masakr došao je Mile Martić, otišao u štab II okrivljenog Slobodana Borojevića, a potom je novi načelnik policije bio Đuro Vujaklija. Odluku o masakru donio je krizni štab na lokalnoj razini, a njega je činilo dvanaest ljudi među kojima su bili Mile Mišljenović, Vaso Subotić, V okrivljeni Stevo Radunović i VI okrivljeni Veljko Radunović.

Svjedok Milka Porkulabić Krivić u istrazi je izjavila da je u listopadu 1991. godine živjela u Hrvatskoj Dubici, imala je zabranu izlaska iz kuće jer je bila iz miješanog braka, dana 20. listopada 1991. godine oko 11,00 sati kod nje su došle dvije nepoznate muške osobe obučene u maskirnu uniformu, nije ih prepoznala, odveli Katu Vladić, bračni par Vuku i Josipa Bogić, htjela je spasiti te ljude jer je saznala da ih vode u Dom na sastanak, pošla je za njima i uspjelo joj je sve ovo troje ljudi izvesti iz Doma, no Katu Vladić su ponovno vratili u Vatrogasni dom sutradan ujutro. Bračni par Bogić odmah je prebačen u Bosansku Dubicu, a ona je bila odvedena kod IV okrivljenog Momčila Kovačevića, a tu su bili i V okrivljeni Stevo Radunović i VI okrivljeni Veljko Radunović počeli su je vrijeđati i govoriti da je treba ubiti. V okrivljeni Stevo Radunović bio je u maskirnoj uniformi, kao i IV okrivljeni Momčilo Kovačević dok je VI okrivljeni Veljko Radunović bio je u civilu. Isto tako, na raskrižju kod Doma vidjela je VIII okrivljenog Marina Krivošića zv. "Prvalo", čuvao je stražu. Naredbu za masakr izdali su VI okrivljeni Veljko Radunović, IV okrivljeni Momčilo Kovačević, a po njoj i Đuro Jerinić. Kad je išla u Dom spašavati ove ljude sreća se sa Milenkom Sekulić i molila ga da joj pomogne izvući ovo troje ljudi, on je ušao u Dom i naredio da ovo troje ljudi izađe van. Ispred Doma vidjela je parkirani stari autobus čiji je vozač bio IX okrivljeni Stevan Dodoš.

Svjedok Stevo Subotić u istrazi je izjavio da se u listopadu 1991. godine nalazio u svojoj kući u Cerovljanima. Sjeća se da je padala kiša kada je kod njega došao Dubravko Pauković koji je bio komandir voda i naredio da se ide skupljati narod za razmjenu. Pauković Vaso mu je bio stric i on je sakupljene ljude autobusom odveo u Hrvatsku Dubicu. Najprije su ti ljudi bili smješteni u Domu u Cerovljanima, a ujutro ih je Vaso Pauković odveo u Hrvatsku Dubicu. Saznao je da je takvu naredbu za sakupljanje ljudi Dubravku Pauković izdao IV okrivljeni Momčilo Kovačević. Kada ga se pita za Bracu Vraneševića njega ne pozna dok sve ostale okrivljene poznaje te navodi da je VI okrivljeni Veljko Radunović bio zapravo Rambo – sam svoj gazda i oko sebe imao nekoliko ljudi kao i njegov sin Stevo, IV okrivljeni Momčilo Kovačević, III okrivljeni Milinko Janjetović i II okrivljeni Slobodan Borojević – po njemu oni su bili njegova tjelesna straža. Kad je došao Mile Martiću Dubicu on je rasformirao tu "Veljinu miliciju", a čini mu se da je smijenjen i II okrivljeni Slobodan Borojević tako da je ostala samo civilna milicija. I okrivljeni Branko Dmitrović bio je predsjednik Općine i Kriznog štaba. Pričao mu je da je između njega i II okrivljenog Slobodana Borojevića i ovih ih Dubice koji su bili na vlasti došlo do sukoba.

Svjedok Mitar Tepić u istrazi je izjavio da o događajima nema saznanja jer je čitavo vrijeme bio u Cerovljanima. Javnim pogovorom je čuo da su ljudi iz Cerovljana odvedeni u Vatrogasni dom u Hrvatsku Dubicu i nakon dva dana pogubljeni u Baćinu. Naredbu za sakupljanje tih ljudi izdao je Stevo Borojević i njegova grupa. On je bio strah i trepet i svi su ga se bojali. Branko Dmitović prije rata bio je predsjednik općine Hrvatska Kostajnica, II okrivljeni Slobodan Borojević bio je komandant bataljuna osobno ga nije poznavao, III okrivljenog Milinka Janjetovića je poznavao, Bracu Vraneševića nije poznavao, IV okrivljenog Momčila Kovačevića je poznavao, isto tako poznavao je V okrivljenog Stevu Radunovića i VI okrivljenog Veljka Radunovića, VII okrivljenu Katicu Pekić također je poznavao, VIII okrivljenog Marina Krivošića također je poznavao i vidao ga je na položaju, te zna da je kasnije bio raspoređen u Hrvatsku Kostajnicu. Ne zna tko je počinio masakr.

Svjedok Josip Josipović u istrazi je izjavio da je u listopadu 1991. godine bio zatvoren u Poljoprivrednoj zadruzi u Hrvatskoj Dubici, Vatrogasni dom je bio od Zadruge udaljen oko 500 metara. Vidio je kada su vodili ljude u Dom i kada je Nikola Kovačević u Dom doveo neku ženu, dok su ljude iz Cerovljana doveli Mićo Tepić, Rajko Pauković, Šoša, Milinko Janjetović i Dubravko Pauković. Naredbu za dovođenje ljudi u Dom donijeli su Momčilo Kovačević, Stevo Radunović, Veljko Radunović, Đorđe Ratković, Stevo Dodoš i Đuro Jerinić. Pred njim su se hvalili Milorad Šarac, Đorđe Ratković, Marin Krivošić zv. "Prvalo" i Milan Petrović da su pobili te ljude iz Vatrogasnog doma.

Svjedok Momčilo Stančević u istrazi je izjavio da o masakru u Baćinu nema neposrednog saznanja, a glavna osoba u to vrijeme u Hrvatskoj Dubici bio je VI okrivljeni Veljko Radunović, njega se sve pitalo, a I okrivljeni Dmitrović Branko u kritično vrijeme bio je predsjednik općine Hrvatska Kostajnica.

Svjedok Veljko Konjević u istrazi je izjavio da je u listopadu 1991. godine živio u Cerovljanima, nalazio se na straži u Cerovljanima na željezničkoj stanici, tada je došao vođa smjene Dubravko Pauković, sve ih je postrojio i rekao da je dobio naredbu da sakupi sve Hrvate u selu Cerovljani i to iz razloga da idu na razmjenu u Glinu, u ruci je imao nekakav papir-popis. Izdvojio se iz te grupe i rekao da on to neće činiti, tada mu je Dubravko Pauković zaprijetio da ako odbije poslušnost da će ga prebaciti u drugu jedinicu. Vratio se u vod i išli su od kuće do kuće te su sakupili oko petnaestak ljudi i smjestili u Dom u Cerovljanima iza čega su otišli kući. Kati Lončar naredio je da ostane kod kuće. Ovi ljudi su odvezeni u Hrvatsku Dubicu, te je tek 1996. godine saznao putem televizije da su ti ljudi pobijeni. Većinu okrivljenih poznaje.

Svjedok Slobodanka Lalić u istrazi je izjavila da o samom masakru u Baćinu nema saznanja jer je bila u Bosanskoj Dubici u to vrijeme. Često puta je išla u Hrvatsku Dubicu pa se sjeća da je na mostu bio IV okrivljeni Momčilo Kovačević u šarenoj uniformi. Sjeća se dana kad su sakupljani ljudi u Dom u Hrvatskoj Dubici jer je išla pokraj njega, tu je srela Davora Krušku, no on je kasnije poginuo. Pitala ga je što se događa, a on joj je rekao da je Dom pun ustaša koje vode na razmjenu u Glinu. Na putu je srela i Željka Abazu i Idriza Čauševića molili su je da im kupi cigarete. Oni su bili ispod mosta nešto radili. Na mostu je osim Momčila Kovačevića bio i Jovica Jerinić. Kasnije je čula da su svi ljudi iz Doma u Baćinu pobijeni. Dok je bila u Bosanskoj Dubici osjećao se neugodan miris – smrad, a od Snježane Uzelac čula je da su ljudi ubijeni u Baćinu ali ne zna tko ih je ubio.

Svjedok Kata Lončar u istrazi je izjavila da je živjela u Cerovljanima te se sjeća kada je u njezino dvorište upalo oko dvadeset uniformiranih ljudi od kojih je dvoje prepoznala a to je bio Jovo Milovečević i Dubravko Pauković te joj rekli da njezina svekrva ide na razmjenu a ona da ostaje kod kuće. Sa svekrvom su odveli i Katu Lončar. Rekli su da ti ljudi idu na razmjenu, a ona je o pogibiji tih ljudi čula tek 1995. godine.

Svjedok Josip Lončar u istrazi je izjavio da je u listopadu 1991. godine živio u Slabinji. O samom događaju u Baćinu ne zna ništa. U studenom 1991. godine biciklom se vozio prema Bosanskoj Dubici te je pored puta u Baćinu gdje je sada spomenik vidio leševe ljudi, a među njima svoju majku i baku. Naišao je jedan čovjek, te mu je rekao da bježi. Isto je tako čuo da je ove ljude u Baćin dovezao autobusom IX okrivljeni Stevan Dodoš.

Svjedok Nedeljko Bakić u istrazi je izjavio da je u listopadu 1991. godine živio je u Hrvatskoj Dubici. Sjeća se da je išao u Bosansku Dubicu, pa kada se vraćao vidio je jedan parkirani autobus u kojem su se nalazili ljudi koje nije poznao, a pored autobusa bio je IX okrivljeni Stevan Dodoš koji ga je pitao o čemu se radi i što će s ljudima, on mu je rekao da kupe stare ljude po Dubici i da ih vode na razmjenu ali nije rekao kuda. Nakon toga krenuo je svojoj kući i sreo na ulici Sofiju Smiljanić, ona je bila invalid, sakrio ju je u štalu i preko nje bacio tepih, kasnije joj je pomagao donoseći joj hranu i drva. Kad je došao kući supruga mu je rekla da su pokupili sve stare ljude u Hrvatskoj Dubici i odveli u Vatrogasni dom ali nije rekla razlog. Uputio se prema Domu, ispred Doma je bio Miloš Čakalo u uniformi sa puškom, kroz otvorena vrata vidio da na stolici sjedi III okrivljeni Milinko Janjetović i ispituje ljude. Taj ga Čakalo nije pustio u Dom. Sjeća se da su ti ljudi zadržani dan ili dva u Domu, a potom odvezeni. Nije čuo tko je izdao naredbu da se ti ljudi pokupe i odvezu u Dom. Glavni u Hrvatskoj Dubici bio je Stevo Radunović – što se tiče vojske, a što se tiče političke vlasti glavni su bili konobar Mile Popović i Mile Mišljenović. VI okrivljeni Veljko Radunović išao je od kuće do kuće i pljačkao imovinu na način da je odnosio vrijedne stvari iz napuštenih kuća. Nije čuo tko je pobio ove ljude. IV okrivljeni Momčilo Kovačević komandir policije naredio mu je da izdaje dozvole za prelazak preko mosta u Bosansku Dubicu, a njega je na tu dužnost postavio VI okrivljeni Veljko Radunović. Inače i njegov sin Stevo Radunović postavljali su ljude na određene poslove. Sjeća se također da kada je došao Stevo Borojević sa svojom grupom pohapsili su policiju u Hrvatskoj Dubici, a ne zna da li je to bilo prije ili poslije masakra.

Svjedok Milan Krnjaić u istrazi je izjavio da je 01. listopada 1991. godine došao iz Zagreba u svoje selo Slabinju i odmah je bio mobiliziran. Nalazio se na položaju u Tancu. O masakru u Baćinu nema neposrednih saznanja nego je za isti masakr čuo u 12. mjesecu 1991. godine. Tada je čuo da je civilno stanovništvo kupljeno po Cerovljanima, Baćinu, Hrvatskoj Dubici i da je bilo smješteno u Dom u Hrvatsku Dubicu, a potom da su svi pogubljeni u Baćinu. Čuo je da je naredbu za sakupljanje u Dom hrvatskog stanovništva kao i naredbu o njihovom pogubljenju donio Stevo Borojević, sada pokojni. U to vrijeme civilnu vlast je obnašao Mile Popović, predsjednik mjesne zajednice, a vojnu je vlast obnašao II okrivljeni Slobodan Borojević. Dok nije bila formirana policija, glavni je bio Veljko Radunović i njegov sin Stevo, obučeni u šarene maskirne uniforme. U Slabinji je držao kafić i na latinici je bila napisana riječ "Mimoza", to je smetalo Veljku Radunoviću te mu je rekao da će kafić dići u zrak. Čak je bacio i ručnu bombu u lokal. Ne zna tko je sakupljao ljude u Dom niti tko ih je ubio u Baćinu, no kasnije je čuo da je to učinio Stevo Borojević sa svojom grupom. Poznao je Milinka Janjetovića i zna da je bio komandir čete. Ne zna tko je bio pripadnik Borojevićeve grupe, a oni su bili stacionirani u Komogovini.

Svjedok Josip Bogić u istrazi je izjavio da se sjeća listopada 1991. godine, bila je nedjelja kad je negdje oko 09,30 sati u njegovu kuću došao III okrivljeni Milinko Janjetović obučen u maslinasto sivu uniformu, na glavi je imao "Titovku", a na sebi je imao automatsku pušku. Došao je u pratnji sa dva njemu nepoznata vojnika, tada su njemu i supruzi rekli da moraju ići u Dom na sastanak, da će tamo komandant održati govor, u Dom su krenuli pješice on i njegova supruga Vuka. Kada su došli u Dom, u Domu su zatekli oko petnaestak ljudi, sve ih je poznavao, sve su to bili mještani Hrvatske Dubice i manje-više njegovi susjedi. U Domu su bili od 10,00 do 11,30 sati kada je po njih došao Milenko Sekulić u policijskoj uniformi. Poznavali su se jer je Milenko Sekulić bio autoprijevoznik, a on je bio lugar. Ušao je u Dom i naredio Kaći Pekić koja je stajala na vratima da ih pusti. Ona je bila u vojničkoj šarenoj uniformi. Taj Milenko Sekulić svojim autom prevezao ih je u Bosnu. Glavni u Hrvatskoj Dubici bio je V okrivljeni Stevo Radunović. Bio je najveći lopov. On je tjerao sva taj narod u Dom i to je osobno naredio. Na poseban upit naveo je da ne pozna Bracu Vraneševića. Kasnije je čuo da su svi ljudi iz Doma odvezeni u Baćin i tamo strijeljani, a tko je to učinio ne zna. Čuo je da je taj popis sačinio Mile Mišljenović. Na tom popisu bilo je samo hrvatsko stanovništvo.

Svjedok Nikola Šabalj u istrazi je izjavio da je njegovoj kući došao Nenad Tepić sa još dvojicom nepoznatih osoba, rekli su mu da mora na kratki sastanak u Dom, pa su oni uz put kupili i druge ljude te išli pješice prema Domu. Kad su došli u Dom manje-više sve su bili stariji ljudi u Domu. Kad je došao u Dom nije primijetio nikakvog stražara, da bi kasnije stražar došao. Sjeća se kad je stražara pitala jedna žena što će s tolikim ljudima, a on joj je odgovorio da će ih na livadi sve pokositi. Iz Doma je uspio pobjeći, krenuo na most i otišao u Bosansku Dubicu. Dok je bio u Bosanskoj Dubici došla je jedna žena i tada rekla da su svi ljudi poubijani. Od te žene je čuo da su došla dva autobusa puna ljudi pred Dom. Ne zna tko je dao nalog da se ljudi sakupe u Dom i ubiju u Baćinu. Ne zna tko je te ljude pobio. Puno okrivljenih ne poznaje. Čuo je da su i Dodoš i Pauković dovezli te ljude autobusima pred Dom u Hrvatsku Dubicu. Čak su ljude u Dom donosili u nosilima.

Svjedok Stojan Bekić u istrazi je izjavio da je živio u Hrvatskoj Dubici no dva do tri dana prije nego što se dogodio zločin napustio je Hrvatsku Dubicu te se vratio nakon mjesec dana ovih događanja. Prije toga je čuo da se sprema neki sastanak u Domu, da bi tu trebalo dovesti ljude hrvatske nacionalnosti radi razmjene. Ne zna tko je izdao takvu naredbu i tko je te ljude kupio i kasnije ubio u Baćinu. Neke okrivljene ne poznaje. Za Stevu i Veljka Radunovića izjavio je da su mu oni bili susjedi, a radili su što su god htjeli. Sa VIII okrivljenim Marinom Krivošićem imao je sukob radi propusnice. Inače VI okrivljeni Veljko Radunović njegov susjed kod sebe je skupljao društvo koje je pilo, jelo i poslije svega toga pucalo. Izbjegavao ih je.

Svjedok Ilija Tadić u istrazi je izjavio da je živio u Slabinji do početka rata, a potom je otišao u Bosnu, te se 05. listopada 1991. godine vratio u Slabinju, bio je raspoređen na položaj u Drenovom Boku. Kad se vraćao jedne prilike iz Hrvatske Dubice, prolazili su kroz Baćin i tu je vidio jednu žutu traku te čuo da je tu učinjen pokolj stanovništva. To mu je osobno rekao Boško Plavljančić da su tu poubijani Katolici, a da su to učinili neki u šarenim uniformama. Taj mu Boško nije rekao tko je to učinio. Neke od okrivljenih je poznavao, a za neke samo čuo, no ne zna tko je izdao naredbu da se ljudi da se dovode u Dom i isto tako ne zna tko je izdao naredbu da se ti ljudi pobiju i ne zna tko je te ljude u Baćin ubio.

Svjedok Osmo Redžić u istrazi je izjavio da je bio u listopadu 1991. godine u Hrvatskoj Dubici, živio u svojoj kući, bio je čak i mobiliziran, fizički su ga maltretirali tako da je od udaraca i oslijepio. Poslije je kopao rovove, raskirvali kuće Hrvata i materijal morali predavati Srbima. Već u rujnu 1991. godine Jovan Mišljenović išao je od kuće do kuće, bio je zastupnik kod Milana Martića i pripadao Radikalnoj stranci, govorio je ljudima da će u Vatrogasnom domu u Hrvatskoj Dubici biti potpisivanje lojalnosti Srbima. Jovan Mišljenović bio je obučen u SNB uniformu, imao šubaru s "kokardom". Krenuo je u Vatrogasni dom i na putu je susreo Stevana Kovačevića. On mu je rekao da tko ode u taj Dom neće se živ vratiti. Nije otišao u Dom već ga je taj Stevo Kovačević skrivao u svojoj kući. Skrivao je njega i Stjepana Juratović. Kasnije se taj Mišljenović za njih raspitivao pa mu je Stevan Kovačević rekao da njega moraju ostaviti jer je dimnjačar, a Juratović jer je kovač pa će im biti potrebni. Sve do 1995. godine nije znao da su ljudi ubijeni. I okrivljenog Branka Dmitrovića poznaje osobno. Prije rata bio je direktor u Bosanskom Novom, a u vrijeme rata u Hrvatskoj Kostajnici mu je čistio dimnjak, bez naknade. U ratu je bio načelnik općine Hrvatska Kostajnica, išao je redovno na sastanke u Knin kod Milana Martića sa Milom Mišljenovićem. III okrivljeni Milinko Janjetović bio je zapovjednik jedne brigade. Također poznaje i IV okrivljenog Momčila Kovačevića, isti je prije rata bio zao čovjek, on je ubio u Hrvatskoj Dubici pred Zadrugom sina Nikole Abaze, pretukao Musa Harambaša - čuvara ribolova. Za VI okrivljenog Veljka Radunovića je čuo da je osobno sudjelovao u ubijanju ljudi u Baćinu i to zbog osvete jer je netko njegov u II Svjetskom ratu ubijen u Jasenovcu. Bio je u maskirnoj uniformi sa oznakama "Martićeve policije". VIII okrivljenog Marina Krivošića zv. "Prvalo" poznaje, bio je na tzv. "kamionima pragama" koje su vozile protutenkovske topove obučen u vojnu uniformu, a njegov otac bio je donator srpske vojske. O masakru je čuo od neke žene koja se zove Čia u Bosanskoj Dubici i imala je urarsku radnju te preko Une promatrala ubijanje ljudi u Baćinu. Tu je vidjela i Stevana Dodoša sa autobusom koji je dovezao te ljude.

Svjedok Ljubica Rodić u istrazi je izjavila da je živjela u Hrvatskoj Dubici u listopadu 1991. godine u svojoj kući. Svaki dan je odlazila na posao u Bosanskoj Dubici gdje je imala frizerski salon. Po imenu okrivljene ne pozna. Milinka Janjetovića poznaje. Bracu Vraneševića ne poznaje, a poznaje i druge okrivljene. U listopadu 1991. godine išla je u štab u Hrvatsku Dubicu radi propusnice da bi mogla prelaziti u Bosnu preko mosta, tu je zatekla Stevu i Veljka Radunovića koji su joj rekli da joj neće dati propusnicu te da se mora vratiti kući te su joj opsovali ustašku majku jer joj je bivši muž bio Hrvat. Izašla je iz štaba i uputila se preko mosta. Tu je upala u neku rupu. Za njom je došao III okrivljeni Milinko Janjetović i dao joj je propusnicu koju je pred njime poderala i rekla da će od sada prelaziti svojom osobnom kartom. VIII okrivljenog Marina Krivošića zv. "Prvalo" dobro poznaje, bio joj je susjed, on je radio neke stvari koje joj se nisu sviđale te se od njega sklanjala, bio je nastran. Ljude je maltretirao provocirao i vrijeđao, te se hvalio da je ubio jednog starog čovjeka iz Doljana zv. "Huska". To joj je osobno rekao na što mu je odgovorila da nije normalan. U listopadu 1991. godine nosio je uniformu JNA, a kasnije ga je vidjela u šarenoj uniformi. Poznato joj je da su neki ljudi bili dovedeni u Vatrogasni dom koji je od njezine kuće udaljen jedan kilometar, te noći čula je jauke i zapomaganje. Neki su tražili vodu. Jedne večeri u listopadu 1991. godine joj je pokucao Slavko Kučuk. Pustila ga je u kuću. Iz početka ništa nije mogao reći, tražio ju je vode i šećera, pa nakon što se pribrao rekao joj je da je bio odveden u Dom i da ga je iz Doma izbavio III okrivljeni Milinko Janjetović i neki Radmanović Ilija zv. "Šoša". Tu noć je Slavko ostao kod njezine kuće, dao joj je ključ od svoje kuće da mu uzme neke stvari kao npr. trenirku, a kako je ona ujutro išla na posao on je otišao kod Momčila Radunovića. Nije vidjela tko je ljude odvodio u Dom, a pretpostavlja da su to naredili u štabu kojem je pripadao i III okrivljeni Milinko Janjetović, V okrivljeno Stevo

Radunović i VI okrivljeni Veljko Radunović, u štabu je bio i Mile Popović, IV okrivljeni Momčilo Kovačević i Mile Mišljenović. Zna da je ljude u Domu čuvao i Stevo Kovačević.

Svjedok Stevo Kovačević u istrazi je izjavio da je živio prije rata u Hrvatskoj Dubici, pa kada su počela politička previranja otišao je u Bosnu da bi se potom vratio u Hrvatsku Dubicu krajem rujna 1991. godine i čim je došao bio je raspoređen na seoske straže, a štab Teritorijalne obrane gdje su glavni bili Stevo i Veljko Radunović, Momčilo Kovačević su rasporedili na seoske straže. Za I okrivljenog Branka Dmitrovića čuo je da je bio predsjednik općine u Hrvatskoj Kostajnici, II okrivljeni Slobodan Borojević došao je iz bosanske Dubice sa svojom brigadom i bio je komandir bataljuna. Isto tako poznao je i III okrivljenog Milinka Janjetovića. Osim toga poznaje i ostale okrivljene, a među njima i Marina Krivošića koji je bio na straži kao i on obučen u šarenu uniformu. Poznato mu je da su neki ljudi hrvatske nacionalnosti bili odvedeni u Vatrogasni dom u Hrvatskoj Dubici. Njemu je tada bilo rečeno kao i ostaloj vojsci da ljudi koji se sakupljaju u Dom budu razmijenjeni u Glini. Prvi puta je čuo da su ti ljudi pogubljeni tek 1998. godine. U dom ljude su vodili "Šareni", a glavni su među tim "Šarenima" bili Veljko i Stevo Radunović i Momčilo Kovačević. Ne zna da li su ova trojica drugima naredili da vode ljude u Dom. Nije čuo tko je te ljude ubio u Baćinu. VIII okrivljeni Marin Krivošić uvijek je imao novaca jer su roditelji njegovi radili u Njemačkoj. Ne zna tko je ljude odvodio u Vatrogasni dom niti tko je čuvao stražu. Milku Porkulabić je poznao jer joj je muž otišao u hrvatsku vojsku, a ona je ostala u Hrvatskoj Dubici. Živjela je jedno vrijeme sa Milenom Sekulićem.

Svjedok Milenko Derikuća u istrazi je izjavio da manje-više poznaje sve okrivljene. Nije čuo što se dogodilo 19. i 20.10.1991. godine u Hrvatskoj Dubici, zna da je u Društveni dom u Cerovljanima bilo dovedeno pučanstvo hrvatske nacionalnosti, tu su bili zatočeni dva dana, da bi iz tog Doma bili odvezeni u Vatrogasni dom u Hrvatsku Dubicu. Ne zna tko je izdao naredbu da se ovi ljudi dovedu u Dom u Cerovljanima, a isto tako i da se ti ljudi odvedu u Hrvatsku Dubicu u Vatrogasni dom. Iza toga je čuo da su ti ljudi odvedeni na razmjenu u Glinu. Ne zna tko su bili nalogodavci i izvršioци dovođenja ljudi u Dom i odvođenju ljudi u Baćin i tko su ubojice tih ljudi.

Svjedok Anka Kesić u istrazi je izjavila da je u listopadu 1991. godine živjela u Hrvatskoj Dubici u svojoj kući zajedno sa bratovom ženom Katom Kesić. Ne sjeća se datuma u mjesecu listopadu 1991. godine kada su u prijepodnevnim satima u vremenu od 09,00 do 10,00 satu kod nje u kuću došli Milinko Janjetović zv. "Janjeta" koji je na glavi imao kapu, bio je obučen u zelenkastoj uniformi, a na ramenu je imao pušku. Sa njime je bio u društvu još jedan mladić kojeg nije poznavala također obučen u zelenkastu uniformu. III okrivljeni Milinko Janjetović njoj se obratio u rekao da mora ići na sastanak u Dom u Hrvatskoj Dubici. Pitao ju je i za Katu Kesić ona mu je rekla da se nalazi u štali i da trijebi kukuruz, pa joj je rekao da i ona mora ići u Dom. kod nje su došli Milinko Janjetović i taj nepoznati mladić sa manjim kamionom i one su odmah pošle s njima. U Kamionu je već bila susjeda Danica Krizmanić i Vera Stanković, a na putu do Doma pokupili su još osmero ljudi među njima i Baru Janković i njezinog supruga, imena se ne sjeća. Isto tako pokupili su i učitelja Slavka Kučuk, Ružu Dikulić i njezinu kćer Sofiju te još jednog čovjeka – brijacha ne zna prezime. Uglavnom bilo ih je deset u kamionu. Došli su među prvima u Dom, tu je bila samo jedna žena Mara Janković. Kad su oni došli u Dom su počeli dolaziti i drugi ljudi. Pri ulasku u Dom bio je stražar obučen u šarenu uniformu, taj stražar je ušao u dvoranu i prozvao ime Anka Kesić, a pitao je i za suprugu njezinog brata koja se zove Kata Kesić. Taj stražar joj je rekao da izađu s njime van što su one i učinile, a kad su izašle van rekao im je da idu kući, upozorio ih je da idu ravno kući, pa su one i otišle. Kada su se vraćale kući u susret im je dolazio

automobil, isti se zaustavio pored njih, izašao je iz tog auta VI okrivljeni Veljko Radunović zvan "Radun" kojeg je poznavala, pitao ju je kuda idu, na što su mu rekle da idu kući, te im je i on rekao da idu ravno kući da nigdje ne skreću. Na putu do kuće srele su jedan autobus koji je dolazio iz pravca Doljana, u njemu je bilo puno ljudi. Ne zna tko je upravljao autobusom. Kad su skrenule sa glavne ceste u svoju ulicu, okrenula se i iza sebe vidjela autobus pun ljudi, nikog nije prepoznala. Autobus je projurio brzo pored njih i zaustavio se ispred Doma. Kad su došle kući njihove susjede Milica i Mara Obrenović odnosno Mara Vučetić rekle su im da je dobro što su došle kući te su im rekle da su poslale supruga od Milice po njih u Dom. Osim III okrivljenog Milinka Janjetovića i VI okrivljenog Veljka Radunovića nijednog drugog okrivljenog ne pozna. Nakon toga kod njih su došli susjedi Mile Vučetić i Gliša Obrenović i upozorili nju i šogoricu da ne izlaze ih kuće. Inače ta dvojica su im donosili namirnice dok su one bile u svojim kućama. Tek u srpnju 1993. godine UNPROFOR ih je prebacio u Sisak te su tek u Sisku čule da svi ljudi koji su bili odvedeni u Dom su ubijeni kod Baćina kraj Une. Ne zna tko je ubijao te ljude u Baćinu, a isto tako ne zna tko je izdao naredbu za to. Čak je čula da su ova ubojstva gledali s druge strane Une mještani Bosanske Dubice ali ne zna od koga je to čula.

Svjedok Edhem Turkanović u istrazi je izjavio da od okrivljenih čija su mu imena pročitana poznaje III okrivljenog Milinka Janjetovića i VII okrivljenu Katicu Pekić zv. "Kaća". Dok je živio u Hrvatskoj Dubici pozvani su bili na sastanak u Vatrogasni dom i to negdje oko 10,00 sati. K njemu došla dvojica pripadnika tzv. "Martićeve milicije", te je zajedno sa suprugom otišao u Dom. Kad je došao u Dom tu je već bilo četrdesetosam ljudi uglavnom hrvatske nacionalnosti. U Domu je bila i Katica Pekić obučena u uniformu sa automatskom puškom preko ramena, a pored nje još jedan vojnik. Ljudi su uglavnom sjedili, a kad je sve to vidio bio je uzbuđen, došao je nepoznati vojnik i zaključao vrata. Okrivljena Katica Pekić i taj vojnik ništa nisu govorili. Katica Pekić je u ruci držala papir i iz njega čitala imena i prezimena ljudi, čije je ime i prezime pročitala ljudi su se javili, zatim im je ona pokazala rukom da idu na dno sale. Nabrojio je četrdesetosam osoba i to bez njega i njegove supruge Gospave. Pridružio se toj grupi. Nakon toga im je Katica Pekić rekla da se čeka sastanak te da će netko doći iz Hrvatske Kostajnice i održati sastanak, a potom je sa tim vojnikom napustila Dom i zaključala vrata Doma. Dok je boravio u Domu, ljudi su počeli hodati kraj prozora i govorili da je Dom opkoljen naoružanim vojnicima. Oko 15,00 sati shvatio je da se ne radi o sastanku i da će najvjerojatnije svi ti ljudi biti poubijani. Oko 15,00 sati u Dom je ušao naoružani vojnik, i pitao za njega, a kada mu se javio rekao mu je da izađe iz Doma. Kad je izašao iz Doma pred Domom je vidio grupu naoružanih vojnika kako stoje, a taj vojnik mu je rekao da ode u štab, što je i učinio, ušao u kancelariju u kojoj je bio Milinko Janjetović. Taj Milinko Janjetović mu je rekao da ide kući, da navuče zavjese na prozorima i da ne izlazi van, a Gospava neka hrani stoku. U Domu je boravio od 10,00 do 15,00 sati dok je njegova supruga Gospava čim su došli u Dom nakon pola sata bila puštena. Nema direktnih saznanja što se desilo s tim ljudima koji su ostali u Domu ali se pričalo da su odveženi u Baćin i da su tu poubijani. Dok je bio u Domu nisu dovozili nove ljude.

Slobodan Kljajić u istrazi je izjavio da je u tijeku 1991. godine živio sa svojom obitelji u Hrvatskoj Dubici, a zatim se odselio u Bosansku Dubicu da bi u listopadu 1991. godine se vratio i bio mobiliziran te radio u kuhinji. Pretpostavljeni mu je bio Jovica Jerinić. Čuo je da se u Vatrogasnom domu nalaze ljudi i da idu u razmjenu. Dom je od mjesta gdje je bila kuhinja bio udaljen 200 metara. Dijelio je kruh i čaj ljudima koji su bili u Domu. Pred Domom nije vidio nikakve naoružane ljude, a u Domu je bio jedan stražar. Drugi dan već tih

ljudi nije bilo. Nitko mu ništa nije rekao gdje su ovi ljudi. Nakon što su mu pročitana imena i prezimena okrivljenih u ovom predmetu navodi da ih sve poznaje. Nije čuo gdje su ovi ljudi odvezeni, no poznato mu je da su sve komande dolazile od II okrivljenog Slobodana Borojevića koji je bio komandant.

Nikola Kovačević u istrazi je izjavio da je u listopadu 1991. godine bio pripadnik seoske straže, nije nosio nikakvu uniformu, a kritičnog dana 18. listopada 1991. godine u jutarnjim satima dobio je naredbu od III okrivljenog Milinka Janjetovića svojeg komandira, da zajedno sa Mladenom Pucarom i Milivojem Strajić odu u Vatrogasni dom te da ga očiste. Njih su trojica otišla u taj Dom i Dom počistili negdje do 11,00 sati prije podne, a nakon toga ih je Milinko Janjetović poslao pred zgradu Šumarije i rekao da je došao namještaj i da taj namještaj treba unijeti u zgradu. Dok se nalazio pored zgrade Šumarije koja je od Doma udaljena 200 metara vidio je da se prema Domu kreću civili i uniformirani ljudi. Među njima je prepoznao Milinka Janjetovića koji je vodio te ljude. Ti ljudi su potom ulazili u Dom, a bilo ih je dosta. Njih trojica su se zadržala gotovo do noći u zgradi u kojoj su unašali namještaj, te je pred sam sumrak kod njih došao komandir III okrivljeni Milinko Janjetović. Obratio mu se riječima i rekao da ide na stražu radi zamjene Mile Vučetića i to na rampu. Sva trojica su pošla prema Pošti. Ova dvojica su otišli u lokal, a on prema Vatrogasnom domu. U Domu je vidio sav taj narod, tada je na prozor kucao Slavku Kučuk, učitelj i prepoznao ga, on je otvorio vrata Doma i tada je Slavko Kučuk izašao van na što mu je on rekao da pričekaj III okrivljenog Milinka Janjetovića, no u međuvremenu Milinko Janjetović je došao autom te njega i Kučuka zatekao kako razgovaraju, počeo je vikati na njega i Kučuka, pitajući ga što on tu radi, a Kučuku je rekao da sjedne k njemu u automobil i tada je s njime krenuo u pravcu prostorija Zadruga. Kad su Janjetović i Kučuk otišli otišao je u kuhinju te ljudima donesao čaj, kruh i paštete. Prepoznao ga je čovjek po imenu Pavle, pred Domom nije bilo nikakve straže i povukao se iz Doma i krenuo prema Pošti gdje ga je našao III okrivljeni Milinko Janjetović. Sjeo je sa njime u automobil i otišao je na rampu, no Mile Vučetić se nije htio mijenjati za stražu pa se s njime vratio u Hrvatsku Dubicu. Za vrijeme vožnje ništa sa Janjetovićem nije ništa razgovarao jer je pretpostavljao da je bio ljut na njega. Sutradan po njega su došla dva vojna policajca i rekla mu da mora u štab, on je to odbio pa su ponovno došli po njega. Nakon čega je došao pješice, ušao u prostorije štaba i tu zatekao VI okrivljeni Veljka Radunovića zv. "Rađun". Tu je bilo još nepoznatih uniformiranih osoba te mu je tada Radunović Veljko rekao "ništa, ništa, dobro je, dobro, ne treba" nakon čega je napustio prostoriju i izašao van. U hodniku je primijetio Slavka Kučuka, s njime se rukovao i pitao ga kako je prošao, a nije vidio da bi imao na sebi neke povrede, pa je otišao k ući. Kasnije je čuo da su svi ljudi iz Vatrogasnog doma ubijeni ali nije čuo gdje i tko ih je ubio. Između ostalog, naveo je da poznaje sve okrivljene među njima i VIII okrivljenog Marina Krivošića, isti je bio pripadnik "Milicije SAO Krajine" i neki zapovjednik. Ne zna tko je ljude pobio, a glavni u to vrijeme na vlasti u Hrvatskoj Dubici su bili IV okrivljeni Momčilo Kovačević, VI okrivljeni Veljko Radunović te III okrivljeni Milinko Janjetović. Inače sa ovom dvojicom ljudi s kojima je čistio Dom nakon što su ti ljudi dovedeni u Dom pored njih je prošao Momčilo Kovačević i tada su zaključili da je taj narod sakupljen u Vatrogasni dom da bi ovi što su na vlasti a koje je naveo mogli pljačkati upravo njihovu imovinu.

Iz uvidajnih radnji ekshumacije na lokaciji Hrvatska Dubica – "Skelište" od 13. ožujka 1997. do 01. travnja 1997. godine, kao i zapisnika sastavljenog od strane Istražnog odjela Županijskog suda u Sisku od 04. travnja 1997. godine proizlazi da je vršeno iskapanje i pronalaženje mrtvih tijela u grobnici dužine 60 metara i širine 15 metara u mjestu zvanom "Skelište" u Baćinu, te da su nakon što su tijela izvađena iz grobnice na licu mjesta identificirane po osobnim iskaznicama koje su kod njih pronađene, stvarima i ključevima i po

policije s jedne strane, te naoružanih vojnih i paravojskih formacija pobunjenih Srba iz Hrvatske potpomognutim snagama i logistikom bivše JNA i dobrovoljcima iz Srbije i Crne Gore s druge strane. Sukob je izazvan njihovom agresijom i okupacijom, a kako je 08. listopada 1991. godine Republika Hrvatska formalno postala samostalna država, radi se o oružanom sukobu međunarodnog karaktera. Stoga se na taj sukob primjenjuje i Dopunski protokol I Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) od 08. lipnja 1977. godine. Preloženi i analizirani dokazi pokazuju da su okrivljenici postupali suprotno odredbi članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1941. godine koja propisuje da u slučaju oružanog sukoba koji izbije na području jedne od visokih stranka ugovornica prema civilima – zabranjeno je nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstva, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja, te povreda osobnog dostojanstva i osobito uvjerljivi i ponižavajući postupci. Odredba članka 27. navedene Konvencije određuje da se zaštićene osobe – a civilno stanovništvo je glavna zaštićena kategorija osoba – imaju u svakoj prilici pravo na poštivanje svoje ličnosti, časti i da se s njima u svako doba postupa čovječno i štiti od svakog čina, nasilja i zastrašivanja. Zabrana se odnosi na ubojstva, mučenje, tjelesne kazne, sakaćenje i sve druge okrutnosti. Dopunski Protokol I od 08. lipnja 1977. godine kojim se dopunjuju sve Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. za zaštitu žrtava rata primjenjuje se u situacijama određenima u članku 2. koji je identičan – zajednički u svim Konvencijama. Članak 51 stavak 1. Protokola I određuje da civilno stanovništvo i građanske osobe uživaju opću zaštitu od opasnosti koje proizlaze iz vojnih operacija, te ne smiju biti predmet napada.

Kaznena odgovornost za I okrivljenog Branka Dmitrovića, kao predsjednik Ratnog predsjedništva Hrvatske Kostajnice i komandant Općinskog štaba Teritorijalne obrane, II okrivljenog Slobodana Borojevića, kao komandant III odreda Teritorijalne obrane, III okrivljenog Milinka Janjetovića, kao komandir 3. čete III odreda Teritorijalne obrane i VI okrivljeni Veljko Radunović, kao vođa samozvane "Veljine milicije", temelji se na njihovom prethodno sačinjenom popisu preostalog hrvatskog stanovništva u mjestima Cerovljani i Hrvatska Dubica, odluci da to preostalo stanovništvo zajedno sa njima i njihovi podređeni dovedu u Vatrogasni dom u Hrvatsku Dubicu i njihovom naređenju da se to stanovništvo najprije zatoči u Vatrogasni dom, a potom ubije u Baćinu, a što su V okrivljeni Stevo Radunović, VII okrivljena Katica Pekić, VIII okrivljeni Marin Krivošić i IX okrivljeni Stevan Dodoš zajedno sa Stevanom Borojević zv. "Gadafi" i njegovom grupom i izvršili.

Osim priznanja I okrivljenog Branka Dmitrovića da je bio predsjednik Ratnog predsjedništva Hrvatske Kostajnice i komandant Općinskog štaba Teritorijalne obrane to potvrđuje i originalno Naređenje oznake "SAO Krajina" Općina Kostajnica, Štab teritorijalne obrane, Strogo pov. br. 13/140 od 08.10.1991. godine – Postupak sa ratnim zarobljenicima i ratnim plijenom.

Kazneno su odgovorni IV okrivljeni Momčilo Kovačević, V okrivljeni Stevo Radunović, VII okrivljena Katica Pekić VIII okrivljeni Marin Krivošić i IX okrivljeni Stevan Dodoš jer su kao naoružani pripadnici vojnih i policijskih postrojbi tzv. "SAO Krajine" zatočene mještane hrvatske nacionalnosti u Vatrogasnom domu u Hrvatskoj Dubici čuvali, ne dopustivši im da izađu iz Doma, iako su vidjeli da se radi o starijim i bolesnim ljudima, ne davši im hranu i vodu, te tako prema njima i nečovječno postupali, a potom ih autobusom uz prijetnju oružja zajedno sa sada pokojnim Stevom Borojevićem i njegovom grupom odvezli u Baćin na lokaciju zv. "Skelište" gdje su ih iz neposredne blizine iz vatrenog oružja ubili.

-ZATVORJENI
 IV
 I
 DOKTINA
 V
 I

Obranu I okrivljenog Branka Dmitrovića datu pred Vijećem za ratne zločine u Okružnom sudu u Beogradu, te obrane II okrivljenog Slobodana Borojevića, IV okrivljenog Momčila Kovačevića, VII okrivljenu Katicu Pečić i IX okrivljenog Stevana Dodoša date pred Tužiteljstvom za ratne zločine Republike Bosne i Hercegovine u Banja Luci i Prijedoru kojima negiraju bilo kakvo sudjelovanje u zločinima na području Hrvatske Dubice, usmjerene su na otklanjanje kaznene odgovornosti jer izvedeni personalni i materijalni dokazi negiraju njihove obrane koje se nalaze u kaznenom predmetu Županijskog suda u Sisku broj Kio-98/06 o zločinu u Baćinu na predjelu zv. "Skelište", što sve upućuje na zaključak da su zločin u Baćinu usmrćenjem pedeset i šest osoba 20. listopada 1991. godine počinili upravo okrivljeni.

Naime, I okrivljeni Branko Dmitrović iako u obrani navodi da je bio predsjednik Ratnog predsjedništva Općine Hrvatska Kostajnica i komandant Teritorijalne obrane o ubojstvu civila u Baćinu ne zna ništa te negira bilo kakvo sudjelovanje u donošenju odluke o njihovim ubojstvima, isto tako II okrivljeni Slobodan Borojević navodi da je bio komandant III odreda X partizanske divizije I Banjalučkog korpusa no njegova jedinica niti on nikada nisu sudjelovali u nikakvim akcijama u Cerovljanima i Baćinu, nije surađivao sa predstavnicima civilne vlasti niti s policijom, isto tako nije planirao niti zapovijedao ubijanje civila hrvatske nacionalnosti te je o ubojstvu civila čuo naknadno. IV okrivljeni Momčilo Kovačević navodi da djelo nije počinio jer je u vrijeme počinjenja ovog kaznenog djela bio u Srbiji. VII okrivljena Katica Pečić u obrani navodi da sa ovim ubojstvima nema nikakve veze te nije sudjelovala u donošenju odluke o dovođenju ljudi u Dom, niti o njihovim ubojstvima. IX okrivljeni Stevan Dodoš izjavio je da on sa ubojstvima nema nikakve veze jer nije ubijao te ljude autobusom nije prevezio te ljude, a tko je to učinio ne zna. VIII okrivljeni Marin Krivošić poriče počinjenje kaznenog djela. te tvrdi da isto nije počinio jer je istog tog dana kada je počinjen ovaj zločin poginuo mu šogor kojega je toga dana u popodnevnim satima sa jednim vojnim kamionom prevezao u Bosansku Dubicu gdje je ostao pet-šest dana, a potom je tek došao u Hrvatsku Dubicu. Nema saznanja tko je ljude pobio. Ne zna da li je Slavko Kučuk bio zatočen u Domu te njega na mostu nikad nije zaustavio, ne pozna žensku osobu po imenu Vuka, a isto tako ne pozna niti Milku Porkulabić Krivić. Ne pozna niti Josipa Josipovića, kao niti Ljubicu Rodić. Ne pozna niti II okrivljenog Slobodana Borojevića i nikada za njega nije niti čuo. Međutim, obranu VIII okrivljenog Marina Krivošića negiraju iskazi svjedoka Slavka Kučuk, Milke Porkulabić Krivić, Steve Subotića, Mile Popovića, Josipa Josipovića, Ljubice Rodić, te Nikole Kovačevića, a obrane ostalih okrivljenih negiraju gotovo svi do sada ispitani svjedoci.

Na osnovi izvedenih dokaza proizlazi i nedvojbeno je utvrđeno da su svi okrivljeni opisanim inkriminiranim radnjama u dispozitivu ove optužnice, ostvarili sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisanog u članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, koji je u vrijeme počinjenja navedenog kaznenog djela bio na snazi.

Također je valjalo predložiti i određivanje pritvora temeljem članka 102. stavak 1. točka 1. i 4. Zakona o kaznenom postupku i to iz razloga što su svi okrivljeni nedostupni osim VIII okrivljenog Marina Krivošića koji se nalazi u pritvoru Zatvora Županijskog suda u Sisku.

U konkretnom slučaju radi se o teškom kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske za koje je zapriječena kazna zatvora u trajanju od dvadeset godina, a kako postoje posebno teške okolnosti ovog kaznenog djela, pritvor je valjalo predložiti iz osnove članka 102. stavak 1.

točka 4. Zakona o kaznenom postupku, jer se teške okolnosti djela očituju u činjenici što su okrivljenici ispoljavali prema civilnom stanovništvu naročitu bezobzirnost i brutalnost prema mještanima Cerovljana i Hrvatske Dubice hrvatske nacionalnosti, nemoćnima, bolesnima i starije životne dobi, koji im se nisu mogli suprotstaviti niti oduprijeti, a teška okolnost nalazi se i u činjenici što je tempore criminis ukupno ubijeno pedesetšest osoba.

Stoga se ova optužnica ukazuje kao opravdana i na zakonu je osnovana.

ZAMJENIK
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Ivan Petrkač

